



PYHIINVAELTAJAN TIE

Jäävalssin jälkeen tanssilattia on peittynyt lumeen. Ihmiset ovat pimeitä. Mustat hahmot, vaunut vyöryvät minua vastaan takanaan kirkas valo.

Ainoan edusmiehemme kasvat loistavat lumisateessa himmeinä kuin peltilautanen tai Gruusian aurinko.

Kuljen kohti valoa, enkä tiedä sen enempää kuin äsken, en enempää enkä vähempää kuin hopeiseen vaakakuppiin hukkuneet ystäväni äsken tiesivät.

Heidän verensä palaa suitsutusastioissa
Nimettömän kunniaksi.

Ahneuden palkka on tyhjä vatsa.
Astia ei täyty. Se tyhjenee täytettäessä.
Ahneuden palkka on väsymys. Huuto.
Kysymys jota et osaa muotoilla.
Rajat hämärtyvät, sinun rajasi, varjot juoksevat kapeina pitkin sinertävää lumihankea. Sinilevät kukkivat.
Varjot pitenevät kuten on kirjoitettu, ne kietoutuvat hiihtäjän suksiin ja kuristavat hänet yllättäen.
On rauhan ja turvallisuuden aika.
Kävelen varjojen ja runkojen välitse metsäkaistan lävitse liikenteen kohinaan. En tiedä minne olen menossa, en tiedä uskallanko olla tietämättä edes tämän kerran.

Niin vihreä ettei kukaan, ei kukaan voi sitä sanoa
niin vihreä ettei ruoho, ei männikkö ei lepikko
voi sitä suojella, ei peittää ei kuvata
kukaan ei voi sitä kuvata
niin keltainen ettei voikukka, ettei aurinko, niin kirkas
ettei vesi
ettei valo
voi sitä murtaa
niin syvä, niin lämmin, niin hiljainen
se on

ettei kukaan voi sitä ymmärtää
niin hyinen, niin mykkä, niin syvä
se on

JYRKI KIISKINEN